

TANEČNÍ VÍR

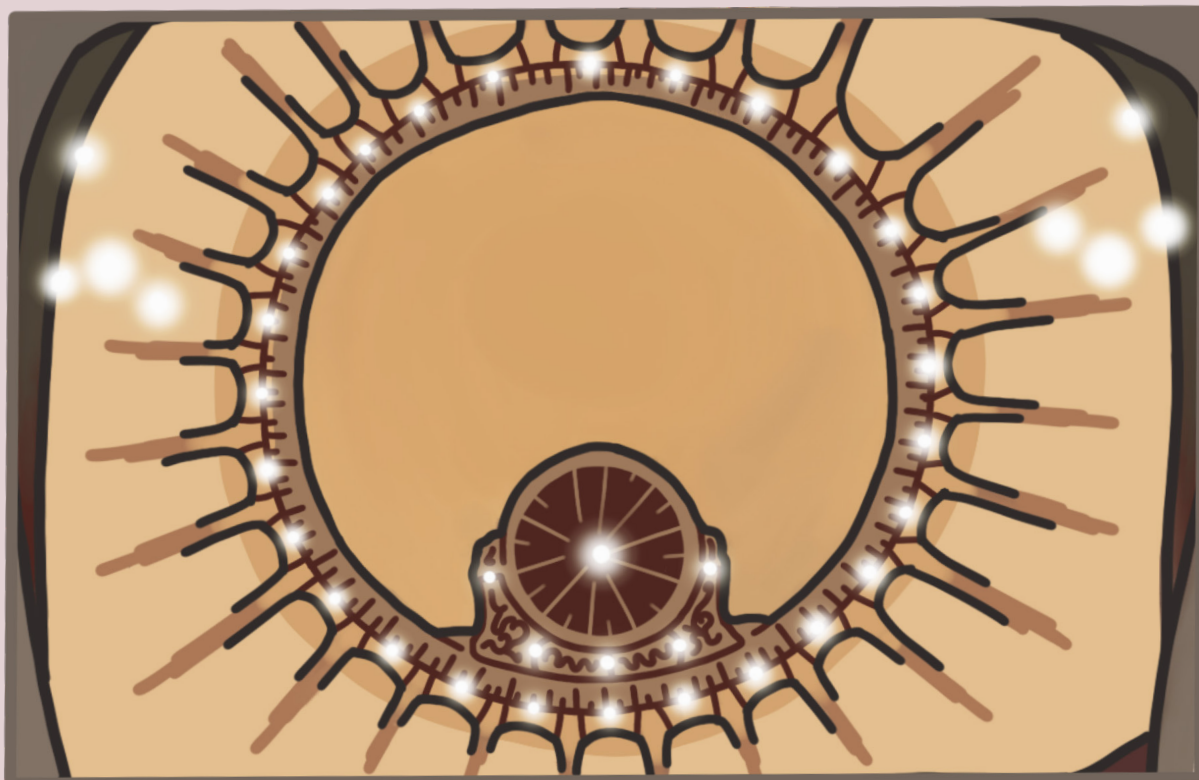
DÍL 3.

„Netančíš, tak piš!“ Takto ve zkratce bych parafrázovala čtvrtěční telefonát s Petrou, v němž mě s laskavostí sobě vlastní, slovesy v podmiňovacím způsobu a nikoli rozkazu, nechala pozdravovat od dívčí redakce a coby jejich atašé mě požádala, zda bych mohla napsat pár slov do nedělního Víru. Ráda.

Do letošního ročníku jsem vpadla jako divák, jen a pouze na sobotní večer. Před sedmou vše pulsovalo samopohybem - přehlídka už byla v plném proudu, vířila. A přesto po ohlášení první choreografie nastal ten magický okamžik, ve kterém se všechno na chvíli zastaví, divák i tanečník čekají na dění příští. Opona šustí vzhůru, světlo načrtne prostor, zazní první tón. Nádech, výdech. Tanec. Okamžik, kdy nehybnost napětí je k nevydržení, proto musí přijít pohyb. Mám tento moment ráda - ať už jako divák, který je zvědavý, co za svět mu tanečníci před očima stvoří, tak jako tanečník, který naposledy koutkem oka zkontroluje značku na baletizolu a jde. Kouzlo začátku se po úvodních Rolích zopakovalo ještě devětkrát. Viděla jsem choreografie, které rozhýbaly jeviště naráz v několika plánech (Ostrovy) i ty, které si umí dát načas a v nichž má i jen pootočení hlavy svůj vlastní prostor (Leč vy, v budoucnu tenkrát, vzpomínáte?). Kostelec přivezl (Ne)možnosti - hravost, energii a černé kalhoty (s kapsami). Obdivuji důvěru a soustředěnost, se kterou se do tance i kontrolovaných pádů pouštěli tanečníci v choreografii Poutníci. Večer patřil také dvěma duetům - dívčímu (Sestry) a ženskému (Magnifikat). Z obou bylo i přes rozdílné generační zkušenosti tanečnic patrné souznění a smír. Continuum a Luna dávají naději, že vše plyne, je v pohybu, opakuje se...Tanec, tanec 2023 je téměř u konce, tak na shledanou zase za rok.

P.S. Milé vířice, klobouk dolů před tancem i slovem, které tvoříte.

Dağmar Bambuškova

VÍCE HRAVOSTI MÉNĚ DRAMATIČNOSTI, ROZHOVOR SE ZAHRANIČNÍMI HOSTY

V rámci kolokvia (HE)ART BEATS! for dance se zahraniční účastí AMATEO (Evropská síť pro aktivní účast na kulturních aktivitách), dorazili do Jablonce nad Nisou dva hosté ze zahraničí. Jedním z nich je choreografka Nina Meško ze Slovinska, která se zabývá posílením zájmu o taneční umění a rozvoj pedagogiky kreativního tance, také pořádá vzdělávací semináře. Druhým hostem je Nataša Jurišić z Chorvatska, aktivní tanečnice, choreografka, pedagožka a členka taneční rady při Chorvatském kulturním sdružení, zastřešující organizaci pro amatérské umění.

Podařilo se nám Natašu s Ninou zastihnout mezi nabitým programem kolokvia a vést s nimi rozhovor týkající se jejich zkušeností, rozdílností našich festivalů či pohledů na choreografii, které měly možnost zhlédnout v rámci festivalu TANEC TANEC. Přečtěte si jejich pohled.

V naší zemi je poměrně malá komunita lidí, kteří se pohybují kolem tance a taneční pedagogiky jako

takové. Dalo by se říct, že se všichni nějakým způsobem znají, mají o sobě povědomí, případně i spolupracují. Jak to funguje u vás ve Slovinsku a Chorvatsku?

Nina: Hodně záleží na tom, zdali se jedná o menší města nebo o celý stát. Myslím, že v menších městech jde o hodně stejný způsob jako třeba tady v Jablonci nad Nisou. Koncentruje se to na jedno nebo více tanečních studií, které spolu v rámci města spolupracují. Ve větších městech nalezneme mnohem více možností, jak spolupracovat. Většinou nemáme tolik choreografií, aby mohl festival pořádat jen jeden subjekt. Takže pak se koná jeden festival, kde subjekty spolupracují a někdy až soupeří, protože finance od města jsou pouze jedny. Celkově mám ale pocit, že spolupráce u nás funguje dobře.

Takže celostátní spolupráce v rámci oboru u vás funguje?

Nina: Já přímo pracuji pro organizaci hrazenou z veřejných zdrojů, která se zaměřuje na kulturní aktivity, je to taková zastřešující organizace. Z toho vyplývá, že mám jakýsi celkový přehled toho, co se děje na malých i větších městech. Naše instituce je tedy zodpovědná za to, abychom sledovali naši zemi jako celek a zajistili tanec i v menších městech.

Nataša: V Chorvatsku máme asociaci umění, takže jsme zodpovědní za komunikaci s vedoucími tanečních souborů u nás. Poněkud vzácné je, že se na jeden nebo dva dny setkáme na jednom místě a soubory spolu navzájem soutěží. Contemporary je u nás stále spíše na okraji. Stále si pokládáme otázku, co to contemporary vlastně je.

Nina: Když před lidmi řeknete slovo tanec, pořád si nejdříve představí klasické tance, showdance nebo tance párové, ale málokdo o tom začne přemýšlet jako o kreativní formě umění.

Zajímalo by mě, jak je vaše práce přijímána vaší společností jako takovou. Musí si tanec stále vydobývat své místo ve společnosti?

Nataša: Moji kolegové se snaží dosáhnout nějakých standardů, ale pro umělce je to každodenní boj. Samozřejmě do toho nějakým způsobem zasahuje i politika, takže je pak na vás, jak se s tím vypořádáte.

Nina: Taneční umění je pořád stále na okraji, vzhledem k jiným druhům umění. Hudební i výtvarné umění už jsou součástí školního systému, ale s tancem se tam děti neseznámí. Když pracujete v tanečním oboru, měli byste být připraveni na to, že si budete muset najít své místo. U nás máme galerie, divadla, filharmonie, ale pro tanec takovou instituci, která by se se stejnou péčí jako ostatní subjekty starala o tanec, nemáme. Tanec si potřebuje najít své místo, a to snad všude ve východní Evropě.

Nataša: Zároveň, když chcete být součástí tanečního světa, musíte být choreograf, pedagog, tanečník, všechno v jednom.

Jak na vás působí festival TANEC TANEC? Jak se tady cítíte?

Nataša: Krásně. Jsme moc poctěny, že tu můžeme být a užíváme si to tady.

Nina: Už jsme viděly dva večery v divadle, čtvrtěční a páteční, a jedná se o podobný koncept festivalu, který pořádáme u nás. Byla jsem tu už v roce 2017 a mám pocit, že věci se doopravdy posunuly k lepšímu. Myslím tím tanečnický, choreografický i nové zajímavé přístupy.

Nataša: Já jsem tu poprvé, ale moc si to užívám. Úroveň amatérského tance je tu opravdu vysoko.

Máte nějaké další zkušenosti ze světa z podobných festivalů?

Nina: Tolik jich nemám, protože sleduji spíše profesionální taneční festivaly. Myslím si ale, že festivaly tohoto typu jsou více běžné pro východní Evropu, než pro západní. U nás máme asi docela podobný systém, kdy podporujeme mladé tanečníky, kteří se pak vydají na profesionální dráhu.

Už jste se mi zmínily, že jste viděly dva bloky představení. Zanechalo ve vás některé představení dojem, který byste s námi chtěly sdílet?

Nataša: Ano. Bylo to to sólo Hledání k sobě.

Nina: No já jich mám víc. Pamatuji si jedno, které mě pozitivně překvapilo a nadchlo v mnoha ohledech. Jednalo se o představení, kde byl slyšet jen tlukot srdce Ted' nebo navždy, tady nebo kdekoliv, spolu nebo... Dále se mi líbil ten volejbal 5:5, protože to byl silný koncept. Naznačovalo to skutečnost, ve které žijeme, přesto to bylo podáno hravou formou. Vtipná pro mě byla práce s receptem v choreografii Chutě všelijaké. Tohle pro mě byl zajímavý přístup, ne z hlediska tance, ale spíše jako nápad. Mělo to hodně metafor. Ještě pro mě byla choreograficky zajímavá úplně první choreografie, kterou jsme viděly ve čtvrtek Miliony v jednoho člověka.

Je tu něco, co byste s námi rády sdílely v rámci festivalu?

Nataša: Je tu hodně ženské energie, jemnosti, tělesnosti, vášně a to je asi to hlavní. Doufám, že se nám podaří navázat větší spolupráci.

Nina: Ty jsi to řekla tak hezky, že už nemám ani co dodat... Já se vším, co řekla Nataša souhlasím. Je to moc hezký festival,

ale možná, když už bylo to pozitivní řečeno, je dobré říct i jiný pohled. Vždy je tu prostor pro vylepšení. Možná by tu mohlo být více hravosti a méně serióznosti.

Nina: Taky jsem uvažovala nad tím, proč tu nefunguje větší mezinárodní spolupráce. Pro mnoho tanečníků je velice důležité mít zahraniční zkušenost. Bylo by například skvělé, kdybych tu v budoucnu mohla být s duetem ze Slovinska a někdo z České republiky by zase mohl dorazit k nám na festival. Doufejme, že se nám podaří tuto spolupráci navázat.

Je něco, o co byste se ještě chtěly podělit?

Nataša: V Chorvatsku je spíše neobvyklé používání hlasu a textu, zde je to specifické.

Nina: Ve Slovinsku se s texty pracuje, ale spíše s autorskými.

Nataša: Ještě je pro nás trochu zvláštní dramaturgie přehlídkových večerů.

Nina: To ano, asi bychom dramaturgii vytvořily jiným způsobem, ale každý na to jdeme jinak.

Nataša: Máte tady také krásný světelný design, na to se u nás zase tak moc nehledí.

(Rozhovor byl veden v angličtině a následně přeložen do češtiny.)

TANEC LAPENÝ VE SKLE

Co vás inspirovalo k tvorbě choreografie?

Inspiroval nás klid, síla a vnitřní vědomí toho, že se chceme zpomalit a jít přes pomalé vedené pohyby k sobě.

Jak jste při tvorbě postupovaly? Jak vznikl nápad s bílým pruhem, a jak se vám s ním pracuje?

Bílý pruh vznikl postupně. Původně jsme myslely, že to bude obrys čtverce, a že budeme uprostřed něčeho. Postupem tvorby se nám z toho ale stávala cesta. U té nikdo nevíme, kam vede. Ona se před námi rozprostře celistvá. My tak nevidíme to finále na konci, ale vždycky vidíme pouze kousek. V našem případě je ale cesta rozprostřena celá a my si ji postupně v průběhu choreografie rozvíjíme.

Máte nějakou vtipnou historku, co se pojí k choreografii?

Asi spíš ne. Ono šlo všechno hladce. Nestala se žádná katastrofa, takže asi dobrý.

Je něco, co by měl divák o choreografii určitě vědět?

To je asi na každém, ať si to přebere sám. Ten papír je čára. Člověk by si mohl říct, že po ní musí jít a být jen na ní. My se ale pohybujeme i mimo ni, což si dokážu představit, že může být matoucí. I to je ale část naší cesty. Není to pouze jedna dějová linka, ale jsou to ty životy.

Je také důležité říct, že i když z té cesty někdy sejdeme a dostaneme se do odbočky, v ten moment si myslíme, že se nám jde dobře, přestože nás to dovede do slepé uličky. I to je správné. Pokud jsme schopní se vrátit na tu naši cestu a zužitkovat to odžití, ty vědomosti a to, co jsme na té postranní cestě zažili, koho jsme potkali nebo co jsme sdíleli s ostatními. I to je v pořádku, pakliže se navrátíme do toho našeho směru.

DOSPÍVÁNÍ
VÝBORNÁ VOLBA
PĚKNÉ
MRAVENČENÍ
NAPĚTÍ

Byla tvorba v něčem jiná než vaše dosavadní tvorba?

Byla. Je to naše první rekvizita. Pohyby jsme si tvořily hlavně samy skrze improvizaci. I ty vztahové dějové linky jsme si utvářely samy.

A jakou roli hraješ ty?

Sobotní druhý večer přehlídky otevřela choreografie s názvem Role, v provedení pěti dívek ze ZUŠ Sokolovská Plzeň. Z počáteční tmy se vynoří diagonální pás světla, ve kterém se rýsuje postava první interpretky. Kráčí vpřed, jako by ji světlo přitahovalo po své cestičce. V pozadí šumu se chytne svých volnějších šatů, když už přichází druhá. Její oporou. Společně začínají opisovat pohyby až nakonec harmonicky tančí. Následně na jeviště přichází další interpretky. Důležitým prvkem choreografie je světlo samotné, na které dívky různě reagují, a diváka tím přivádí k otázkám ohledně jeho metaforického významu či skutečné funkce. Choreografii provází jemně působící současný scénický pohybový slovník, který doplňují drobné, ale náročnější zvedačky. S celkovým pohybovým materiálem, který dívky měly k dispozici, pracovaly velmi kvalitně. Už popis v programu divákům prozradí, že kromě choreografky Simony Mikešové se na tvorbě dívky podílejí také. Skutečně musíme říct, že i na provedení se odrazilo, jak vložily do ztvárnění své ROLE kousek sebe.

Silvia N.

Osamělý Robinson

V druhém tanečním večeru nám ZUŠ Klapkova Praha představila své další představení s názvem Ostrovy. Z obou choreografií je evidentní, že se jedná o soubor se smyslem pro humor. Jejich první choreografie byla inspirována láskou k jídlu, druhá choreografie měla téma o něco emotivnější. Po rozhovoru se souborem je nám zřetelné, že hlavním inspiračním zdrojem byla hudba na motivy Robinsona Crusoe. Scénografie s pohyby tanečníků navozovala atmosféru pirátské lodi, objevování, samoty i nekonečného moře. K jejich spojení došlo ve scéně, kdy tanečníci jejich těly a ladnými pohyby vytvářeli mořskou hladinu, skrze kterou se probíjával osamělý námořník. Jeho příběh jsme mohli slyšet i v textu hudebního doprovodu. Vyprávění o tom, jak seká dříví, staví si přístřeší a píše si do svého deníku, aby své dny nezapomněl. Nás osobně mrzí, že námořníkovi emoce a strachy nebyly hlouběji pohybově prozkoumány. Celkově však můžeme říci, že je pro diváka jasné, že jsou spolu tanečníci na jedné lodi.

Marina a Matylda

NEDOZÍRNÉ

MOŘSKÁ HLADINA

DOBŘÁ SOUHRA

SKVĚLÝ NÁPAD

HURÁ NA MOŘE

Foto: Ivo Mičkal

Foto: Ivo Mičkal

Co vás inspirovalo k tvorbě choreografie?

Hudba. Jak tedy probíhal proces vybírání hudby? Ty jsi s tím přišla? (ukazuje na vedoucí) My jsme poslouchaly celé to album. Chtěly jsme vlastně něco kontrastního, něž co děláme obvykle. Máme normálně takovou těžkou závažnou hudbu a teď jsme chtěly něco odlehčeného. Je to sice smutné a závažné, ale jinak závažné. Ale vždyť on je sám na tom ostrově! Ale jsou tam ti piráti!

Máte nějakou vtipnou historku, která se pojí k choreografii?

Že jsme hledaly slovo blueberring, co to znamená.

Ale myslím, že jsme nic nenašly, ne? Ne, já jsem to našla, akorát už si to napamatuju. (smích) On si přece na tom ostrově dělá inkoust z borůvek!

Je něco, co by měl divák o choreografii určitě vědět?

Že ta hudba je o Robinsonovi Crusoe, a že tam máme piráty a Robinsona a moře a mořský panny a všechno, co člověka napadne, když čte takovou knížku.

Byla pro vás tvorba choreografie v něčem jiná než ta dosavadní?

Tancovaly jsme na hudbu, která měla slova. Neděláme to tak často.

My se tak domícháváme ta skupina. A je to na zpívanou hudbu, což je trochu zase jiná kategorie tvorby.

Foto: Ivo Mičkal

Foto: Ivo Mičkal

Zůstat? Jít? Každodenní dilema, pocit samoty, jemnost, citlivost a naděje, to vše se stává klíčovým pro třetí choreografii sobotního přehlídkového večera.

Barevné šaty pěkně dokreslující atmosféru a snad charakterově odlišující každou jednotlivou tanečnici poutají divákovu oko hned, jak se rozsvítí světla. Sledujeme kontrastní scénu, kdy v popředí leží schoulená dívka a za ní v pozadí v opatrnosti chodí zbylé tanečnice. Cítíme pocit ignorace a čekáme, jak se příběh bude vyvíjet. Vzápětí se shlukují a postupně začínají odvíjet společný pohyb. Jemný, ale velmi silný a poutavý. Motiv ruky dotýkající se tváře se opakuje celou choreografií a stává se tak rukopisem díla. Snad vyjadřuje přesně to, co je otázkou celé inscenace, tedy: Obklopena, a přesto sama? Zůstat či jít?...

Evička

Tanečnice ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary spolu s choreografkou Pavlou Šemberovou vytvořily velmi citlivé dílo. Připomnělo mi to, jak společnost a jedinec interagují mezi sebou. Necháme se unést skupinou nebo půjdeme proti proudu? Pomůžeme jen určitým lidem a ostatní budeme ignorovat? Jak rychle se ze skupiny ocitneme sami? Dílo bylo také podtrhnuté minimalistickou hudbou Arvo Pärta, která přidala na citlivosti a křehkosti díla.

Vladlena K.

Co vás inspirovalo k tvorbě choreografie?

Co nás inspirovalo? Asi společnost, která teď funguje tak, že jsou někteří odstrčení, někteří jsou výraznější a někteří zase ne. To asi byla ta naše inspirace.

Jak jste při tvorbě postupovaly, byla tvorba nějakým způsobem jiná než vaše předchozí tvorba?

Asi třikrát se to předělávalo, protože to bylo dělané na skupinu, pak z toho byla absolventská práce jako duet a pak z toho byla zase skupina.

A byla vaše tvorba třeba v principech nějak jiná?

Základy byly podobné, pak se obměňovaly takové ty detaily.

A máte třeba z tohoto představení nějakou vtipnou historku?

Když jsme to dělaly poprvé, tak se mi podařilo vejít do tmy, místo do světla. Takže jsme všechny asi půl minuty chodily ve předu do tmy. A zoufalá choreografka čekala u osvětlovače, jestli vám to dojde a přestanete chodit, abychom vám mohli rozsvítit. Nedošlo. Takže jsem čekala, kdy se ozve rána ze zákulisí, protože tam byla tma jak v pytli.

(Pavla Šemberová)

Je něco, co si myslíte, že by divák určitě měl o vaší choreografii vědět?

Ať si tam každý najde ten svůj příběh. To nemá žádnou přesně danou pointu, ať si v tom najde, co je mu nejbližší. Třeba v tom někdo pozná sám sebe v jeho situaci.

A když si zpětně ten divák přečte zpravodaj? Co byste mu chtěly říct, když to už viděl a udělal si vlastní názor?

Že jsme každý jiný. Právě to představení vystihuje, že jedna z nás je odstrčenější a je to vlastně o ní.

HRAVOST
KAM?
PROSTĚ SUPER!
BAREVNÉ KOSTÝMI
PŘESNOST POHYBU
NALADĚNÍ

Ze skupiny jde cítit propojenost a dlouhodobá spolupráce na tvorbě tanečních vystoupení.

Čtvrté představení sobotního večera otevírá ZUŠ Červený Kostelec s choreografií (Ne)možnosti. Slyšíme úderné tóny klavírní předlohy Petra Fialy v kombinaci se zlověstnými ozvěnami strun a sledujeme taneční sólo odehrávající se uprostřed jeviště. Precizní pohyby plynule proudící celým tělem tanečnice již v začátku umocňují atmosféru celé choreografie, tedy povedenou symbiózu pohybů a hudby, nápaditost, svobodu tvoření, objevování nových východisek a v neposlední řadě zjevnou radost z tance. Na scénu se v zápětí přidávají ostatní tanečnice a zaplňují jeviště duety a trii, ve kterých nechybí mimo jiné vynikající práce s těžištěm. Detail pohybu je vykreslen až v konečcích prstů. Napětí v hudbě se ve vlnách stupňuje a zase zklidňuje. Velmi dynamická struktura hudební předlohy je interpretkami kopírována nejen vyzrálými pohyby, ale i precizně načasovaným zastavením. Kostým v podobě bílého tílka a černých kšandových kalhot napomáhá divákovi číst v tomto díle, pro které se stal hlavním motivem samotný klavír. Pomyslným vrcholem choreografie se pro mne stává dokonalá imitace hry na klavír, kdy jedna tanečnice zastává roli klavíristky a zbylé čtyři reagují na její doteky jako klávesy. Koncert pro oči i uši se pomalu chýlí ke konci, možnosti i nemožnosti této inscenace visí v hledišti.

Evička

Co vás inspirovalo k tvorbě choreografie?

Asi hudba. Podle ní jsme začaly tvořit. Paní učitelka nám často pouští různou hudbu a ta, která nám nejvíce sedne, tak na ni začneme nějak samy tvořit.

Takže na základě improvizace na vybranou hudbu?

Ano, asi bych řekla, že jo. Je to taková výzva vždycky.

Máte nějakou vtipnou historku, která se pojí k choreografii?

(Smích) Síla krtka!...no to asi ne. Spíš to, že je to asi naše poslední choreografie. **To je spíš smutné...**Síla krtka! Máme takové svoje názvy pro tuto choreografii. Jako třeba „síla krtka“.

Síla krtka?

Jo, protože máme takové kalhoty, jako krteček. Je to síla prostě.

Je něco, co by měl divák o choreografii vědět? Co byste chtěly, aby věděl?

Že to dá zabrat...ať se ponoří a užije si nemožnosti a možnosti.

Byla vaše tvorba jiná než ta dosavadní?

Já myslím, že naše tvorba je vždycky úplně jiná. Vždy je v té choreografii něco vyjimečného. Často je to tak, že jedna vymyslí nějaký prvek, druhá zase nějaký úplně jiný, a poté se to skládá dohromady. My jako skupina spolu hodně komunikujeme a držíme. Rozumíme si, takže je to potom vždy originálnější a jde to snáz.

SRDCEBEROUCÍ

NEOTŘELÉ

PŘEKVAPUJÍCÍ

ÚŽASNĚ OSVĚŽUJÍCÍ
SÍLA VÍRAZU

BLANKA!

Co vás inspirovalo k tvorbě choreografie?

My jsme byli na festivalu v Chorvatsku a já občas vypnu mozek, jak tam někdo nastoupil na to jeviště, tak jsem si řekla, jak by bylo pěkný udělat choreografii o poutnících. A tak to začalo. Na zkoušce jsem jim to vyložila a všem se tento nápad líbil.

Jak jste při tvorbě postupovali?

Po diagonále (smích). Ne, to je to, co mě baví poslední dvě choreografie, poslouchala jsem soubor od Ohada Naharina, kde oni řekli: “Vůbec netušíme, co po nás Ohad chce, ale ve finále je to přesně to, co je ono.” Takže já jsem se jim snažila neříct, co po nich chci a doufala jsem, že si k tomu najdou cestu sami. Jaruška se celou dobu snažila říkat: “Zkuste to trošku jinak” a “Hmm, ano, takhle by to taky šlo” a tímto jsme se sami dopracovali k tomu, jak by ty poutníci měli vypadat. My jsme jim ani neříkali, v jaké části hudby mají začít, jenom jsme je postupně vedli. Celá ta tvorba vycházela z nich.

Byli jste spokojeni s tímto postupem?

Ano, s postupem jsme byli spokojeni. Všichni byli v průběhu tvorby skvělý a perfektně spolupracovali.

Máte nějakou vtípnou historku, která se pojí k choreografii?

Třeba to, že našeho Pepu si pletou s holčičkou. My jsme vlastně nespécifikovali, které je to období, aby si každý mohl vybrat sám a je strašně zajímavý, že si to lidi nasunou do svého období, které jim je nejbližší. Někdo to vidí jako epileptickou budoucnost, někdo to vidí jako dávnou minulost, kde putovali židé do Izraele. Podle toho nám diváci určují postavy a tím mi se bavíme (smích), někdy máme i dva Ježíše (smích).

Je něco, co by měl divák o choreografii určitě vědět?

Ne. Ať na to prostě kouká a přizpůsobí si to oku svému.

Byla tvorba v něčem jiná než vaše dosavadní tvorba?

Určitě, protože všechna tvorba šla z nich. Člověk nemusel říkat: “Udělej tohle, udělej tamto a ty zase tohle.” Tím, že oni doposud byli ještě v dětském a teď přestoupili do dospělého, tak je ta práce jiná. Hezké bylo, že my jsme se spolu bavili, jak by se nám líbilo, kdyby se tam objevilo něco výrazného, ale nechtěli jsme jim to říct a

o ono to z nich samotných vzešlo. Tenhle druh práce nám přišel fakt zajímavý.

Hudba je takhle jedna skladba nebo je to upravené?

Takhle to je celá opera, která je dlouhá 4 hodiny, během které lidi mohou přicházet a odcházet, jak se jim zachce. Málokdo vidí celou operu, zpěváci tam zpívají a mluví opera a tanečníci tančí na jevišti.

Vkročit do tmy

Světla se pomalu, ale jistě rozsvěčují a spolu s tím se divákovi před očima míhají obličejové poutníků. Jistým krokem jako skupina vycházejí do světa plného neznáma. V momentu máme možnost pozorovat, jak se uskupení sjednotilo do jednoho a rytmicky rozpohybovalo svá těla. Dynamika se mění v okamžiku, kdy se celek rozplyne do jednotlivých poutníků, jež jsou plní nejistoty a obav ze své cesty. S rozporuplnými pocity začínají objevovat vnější prostor, avšak stále pospolu. Smíšené pocity o vykročení ze svého prostoru, či setrvání u jistoty podtrhne sounáležitost při vahách a zvedačkách. Myšlenky poutníka na jeho cestách převedli tanečníci výstižně svou spodní částí těla. Kroky a rychlost chůze zde měly velký důraz a inspiraci na vznik celé choreografie. I přesto, že si každý poutník hledal cestu jinudy, dohromady prožívali ty samé strasti a rozhodnutí, což se projevilo i na stejné barvě kostýmu a jejich taneční výpovědi. I přes překážky životní poutě a občasnému vyklenutí od normy, se ke konci opět všichni potkali, dokončili tím cyklus rozhodnutí a se sebevědomím v těle a obličejích vkročili do tmy pospolu napříč nové neznámosti.

Verča

PUTOVALI MÝM SRDCEM

DÁVÁ TO SMYSL

KLIDNĚ

FASCINUJÍCÍ

NESKUTEČNĚ SILNÁ

ATMOSFÉRA

SÍLA MINIMALISMU

SKVOSTNĚ

Do snové atmosféry nás vtáhne představení Luna od TS ELPÉ Příbram. Spolu s hudbou se ze tmy vynořuje pohyb. Hlavy rozhlížející se, pomalu se vzdalující od středu, jako by se měsíc rozložil a jeho jednotlivé části vypovídaly svůj příběh. Rozvlněný pohyb páteře nahoru a dolů. Divák vnímá objevující se světlo a stín, jako by se díval na povrch měsíce. Celý tento dojem je podtržen lehkým kostýmem. Mezi hvězdami zůstává jediná. Večernice? Zhmotnění samotné luno měsíce? Ona sama rozehrává právě ten vlnivý pohyb, který doznívá přes celé paže až do konečků prstů. Rychlým a přesným pohybem na sebe strhne pozornost kvartet tanečnic vířící jevištěm a míjející se s další skupinou jako hvězdy na obloze. Když jsme popustily uzdu své fantazii, viděly jsme měsíční pohyb po noční obloze. Vzápětí se celý obraz proměnil v pevná souhvězdí, trio podávající si v napětí jednu ruku za druhou prostupující jistě prostorem skrz váhy. Opět se nám tanečnice vytrácí z prostoru a rychlým pohybem v diagonále se objevuje další nebeský útvar. Takto bychom mohly pokračovat dál a dál skrz celou choreografii, ale proč? Každý z nás se nechal unášet atmosférou vytvořenou souhrou hudby, kostýmu, pohybu, prostoru, světla a dynamiky, až do společně vytvořené luno měsíce putující dál v čase.

Maruška a Nikča

Co vás inspirovalo k tvorbě této choreografie?

Byly to především fáze měsíce. Noční obloha a celkově prostor nebe, co se děje v noci.

Jak jste při tvorbě této choreografie postupovaly?

My jsme si představily, co vše na nebi je a postupně jsme se to snažily ztvárnit. Takže je tam třeba obraz hvězd, je tam večernice, jsou tam jednotlivé fáze měsíce.

Postupovaly jste nějak jinak, než normálně postupujete při tvorbě choreografií?

Myslím, že jsme se hodně zaměřily na detail a na takový minimalistický pohyb, spíše než na nějaké rychlé dění a pohyby. Také jsme pracovaly v hodně velké skupině, proto jsme se právě zaměřily na minimalismus. Opravdu jsme hodně velká skupina a věkově jsme hodně rozdílné.

Takže jste nějaká spojená skupina, že normálně nejste takhle početné?

Vlastně teď už ano, ale tuhle choreografii jsme tvořily, když k nám přišlo hodně nových tanečnic.

Máte nějakou vtipnou historku, která se pojí k choreografii?

Pokaždé když se dostaneme na zem a zvedáme nohy, tak nám padají sukně do obličejů a máme holé zadky.

Je něco co by měl o choreografii divák určitě vědět?

Myslím si, že je to hodně o té atmosféře, kterou se snažíme naladit na jevišti. A opravdu to není o nějakých technických dovednostech, ale o tom, jak to na diváka dýchá.

Byla tato tvorba jiná než vaše dosavadní tvorba?

Řekla bych, že v hudbě, protože není moc dynamická, je taková jednodušší. Není rytmická a nedá se s ní úplně moc pracovat, chytout se nějakého bodu a tak. Takže hudba byla pro nás hodně těžká na zpracování. Tohle byla pro nás jedna z největších výzev, co se týče všech našich choreografií. Bylo těžké udržet se nějak v hudbě, pracovat s ní a spojit se s ní, neztratit se.

Víte co je dnes za den?

Dnes je 28. října, den české státnosti. A mimo to má svátek Alfréd (smích)...**Pojí se to k vaší choreografii. Je dnes úplněk?** Ano.

INSPIRUJÍCÍ

DOKONALÉ
SKVĚLÉ NAČASOVÁNÍ

OPRAVDU PŮSOBIVÁ
ATMOSFÉRA

LUNO, DĚKUJI

PŘEKRÁSNĚ

Krk na krku
Jak lapat po dechu,
jenž prázdnotě utajen,
kde slova nelze dohledat.
Jako temná hmota
tvarovatelná do každé malé
skulinky, již nelze ji pak
okem dohlednout.

Verča

S tebou mne baví svět

Sestry Novákové z taneční skupiny Prozatím ze ZUŠ Choceň přijely do Jablonce s citlivou choreografií o sesterství. Do jejich příběhu nás uvádí scéna doprovázená intimním světlem, ve kterém se nachází obě tanečnice. Už z prvních pohybů je jasně rozeznatelný vztah mezi nimi. Mladší se snaží co nejvíce připodobnit té starší pomocí zahalování se do jejích vlasů. Napodobuje její pohyby, ze kterých je ale zřetelné, že nevychází z ní, pouze zrcadlí svůj vzor. Jsme svědky momentu, kdy se oprostí od nejistého kopírování a schovávání se ve stínu své sestry a razí si svou cestu osobitými pohyby. V tu chvíli si ale starší sestra začne všimnout její samostatnosti a rozprostřeným kostýmem vytvoří bariéru mezi divákem a mladší tanečnicí. Z našeho pohledu se může zdát, že se jí snaží zastínit, avšak může se také jednat pouze o její ochranu. Červené sukně, které na sobě mají obě tanečnice, pro nás symbolizují jejich podobnosti, s nimiž obě zápasí. Nejen každá ve svém nitru, ale i jedna proti druhé. V ten moment si ale neuvědomují, že zbraně, které proti sobě používají, jsou identické. Po krizových situacích, hádkách a soubojích přichází čas uvolnění a vzájemné opory. Starší sestra rozevře svou náruč, do které přivítá tu mladší a společně se zabalí, až se z nich stane jedna. Přestože se jedná o kratší choreografii, její sdělení je jasně čitelné.

Marina a Matylda

OKOUZLUJÍCÍ
SILNÝ VZTAHOVÝ ZÁŽITEK
VZÁJEMNOST
VE DVOU SE TO LÉPE TÁHNE
PLYNOUCÍ
HLUBOKÉ
SESTERSTVÍ

Co vás inspirovalo k tvorbě choreografie?

Sestry.

A jste skutečně sestry?

Ano, jsme.

Jak jste při tvorbě choreografie postupovaly?

Vyloženě ze sesterského vztahu. Řešily jsme, co mezi nimi jiskří a nejiskří, že mladší sestra by chtěla být podobná té starší a jak se s tím v jejich vztahu vyrovnávají.

Máte nějakou vtipnou historku, která se k choreografii pojí?

Asi práce se sukněmi. Občas, když jsme trénovaly tu část choreografie, kde se sukněmi boucháme, tak jsme se někdy bouchly navzájem. Bylo to takové srandovní.

Nebo se svlékly v úplně jinou dobu, než jsme potřebovaly, a to nejen na zkoušce, ale někdy i na představení. Tak se nám stalo, že jsme zkoušely na jedno představení a místo naší hudby nám tam pustili nějakou písničku „Pívečko pivo”.

Je něco, co by měl divák o choreografii určitě vědět?

Tím, že se to jmenuje sestry a mezi holkami probíhá nějaký vztah, tak to určitě divák, který je sestrou pochopí. Nepotřebujeme obsah divákovi do detailu slovně říct, může si v tom najít svůj sesterský vztah.

Byla pro vás tvorba choreografie v něčem jiná?

Určitě. Ségra je samozřejmě mladší než já, takže když jsme začínaly na tanci pracovat, tak jsem s ní nebyla ještě zvyklá tancovat tolik. Jenom duo pro nás bylo určitě změnou.

Pro mě teda byla změna to, že většinou máme něco určené. U tohoto tance je hodně improvizace a hodně našich pohybů. Vlastně celá choreografie je z pohybových slovníků holek.

Jedna z posledních choreografií uvedené tento večer byla vytvořena Janou Norman a tanečnicemi ze ZUŠ Iši Krejčího Olomouc. Jejich spolupráce a využití prostoru vytvořily obraz moře. Voda, která se nikdy nezastaví a neustále se proměňuje. Měla jsem pocit, jako kdyby těchto dívek byly stovky. Vytvořily prostor, kde se čas mění.

Vladlena K.

Kdo, kde, tady. Tanečníci oblékli sebe sypajícím časem, který nemá ničemu konec. Kdes ty? Na pomyslné ose prázdná létám.

Pospolitě bytí zde a tu a vidět odlétávat kousky času, nuže skonals tu. Byli zavření v čase, v neexistující krabici poloprázdna a na dně toho všeho, koukala jejich malichernost krásná.

První krok k ní a už si tu, lapen v čase neznámém.

Koloběh živoucí se vynořuje ze šál.

Když kape, tak sílí, už nejde, jsi v cíli.

Verča

Co vás inspirovalo k tvorbě této choreografie?

Prvním podmětem bylo, že se vše hýbe jedním směrem, že to nějak postupuje, že se nejde vrátit zpět. S tím přišla naše choreografka, pak se vybrala hudba a už to plynulo. Něco vyšlo z hudby a něco z nápadů. Jelikož jsme dva ročníky spojené dohromady, tak tvorba vycházela i z počtu lidí. Bylo vašim rozhodnutím pracovat společně? Ano.

Dáří se vám scházet se a pracovat v tak velkém počtu?

Na začátku to bylo složitější, teď už je to lepší. Já bych řekla spíš naopak, protože někdo z nás je už na vysoké škole, takže nemůže chodit na všechny hodiny a vždy se musí udělat náhradní tréninky, kde se potkáme všechny. Ale to nebývá tak často. Jsou výjimečně, takže se aspoň všichni sejdem.

Máte nějakou vtípnou nebo zajímavou historku, která se poji k tvorbě choreografie?

Asi teď poslední momenty, kdy jsme před chvílí na jevišti udělaly velké změny. Na poslední chvíli nám odpadly dvě holčiny. Obíhání okolo jeviště jsme měly totiž naplánované přesně, ale teď to musí někdo stihnout dvakrát, i za ty, které chybí. Takže ne vždycky to třeba stihneme.

Je něco, co by měl divák o této choreografii určitě vědět?

Možná že hodně běhám, ač to není vidět.

Máte naplánované ještě další reprízy tohoto představení? Nebo co se s tím teď bude dít dál?

Plánujete pokračovat ve společné tvorbě, v rámci těchto dvou ročníků?

My jsme měly už jedno představení takhle společně a líbilo se nám to, takže jsme si řekly, že chceme takto tvořit ještě jednou, ale je to naposled. Tím, že nás je hodně a některé z nás jsou na těch vysokých školách, nezvládáme to časově. Takže toto vystoupení bereme jako velké finále. (smích)

PROUDILO TO
BÍLÁ, BÍLÁ, BÍLÁ, ...
VÝSTIŽNÉ NEKONEČNO
KOMU BY SE NELÍBILA
ČAS
AKCE A REAKCE

Co vás inspirovalo k tvorbě choreografie?

Byla to hudba a téma duchovnosti.

Jak jste při tvorbě postupovaly?

První nápad jsem měla při covidu, tuto hudbu jsem poslouchala už dřív a říkala jsem si, že bych na ni chtěla udělat choreografii. Během covidové doby jsem si chodila ven tancovat a připravovat se na online výuku. Bydlím na vesnici, s takovým krásným výhledem, kam jsem se chodila hýbat a zkoušela si práci s prostorem a krajinou. Jeden den tam bylo nádherně modré nebe, svítalo slunce a na obloze byly bílé pruhy od letadel. Pohyby jsem si natáčela, a když jsem se doma dívala na video, tak jsem si všimla těch nádherných linií, podle kterých vznikl motiv. Když skončil covid, tak jsme se konečně setkaly a po čase jsme si řekly, že by holky mohly utvořit duet. A tak to pomocí improvizace vzniklo.

Máte nějakou vtipnou historku, která se pojí k choreografii?

Nevím, jestli úplně vtipnou, ale bylo zajímavé, že jsme se poprvé po covidu sešly na Velký pátek a bylo to pro nás takové magické. Říkaly jsme si, že svět potřebuje nějaké duchovno, světlo a sílu z přírody. Každý z nás má v sobě tu spiritualitu a pro každou z nás to bylo jinak náročné. Nemusíme chodit do kostela, ale všichni to v sobě neseme. Každá si hledala svůj příběh k tomuto tématu.

Je něco, co by měl divák o choreografii určitě vědět?

Já docela cítím potřebu říct, že v té modlitbě, v Magnifikátu, je řečeno “nauč nás se modlit”, což pro mě bylo důležité. Hledáme spiritualitu, ať už to znamená pro kohokoliv cokoliv. Může to být naděje. Sebereflexe. Modlení. Každý jdeme tím životem s opravdovostí. Vlastně jsme se dotkly něčeho, co je ještě za tím křesťanstvím, ale za sebe to nemůžu říct, protože nejsem křesťan.

Taky to mám tak, že to vlastně není vyloženě o tom, že bychom chtěly někomu zprostředkovat nějaký církevní obřad, myšlenky, ale spíš takové to prapůvodní ponoření se do sebe, do té lásky, citů. Možná až přírodní řádu, přírodní duchovnosti.

Byla tvorba v něčem jiná než vaše dosavadní tvorba?

Vždy, když je to duet, tak je to jiné, než když je to se skupinou nebo se sólem. Také to, že Klára a Katka spolu poprvé pracovaly v duetu, tak tím je to také taková prvotina a něco nového. Tvorba choreografie hodně plynula, všechno postupně přicházelo.

Něco křehkého

Taneční duet Magnifikant od souboru NoTa Plzeň je velmi niternou a jemnou výpovědí. Na počátku vidíme dvě tanečnice v podobném pohybu, i když v odlišné náladě světla. Tento obraz nás zavádí do dvou různých světů, mezi kterými je velmi tenká hranice. Minimalistické pohyby naplňují text i hudbu Vladimíra Godára. S přibývajícím gradací se tanečnice dostávají ze svých světů do jednoho společného. Jejich dotyk navozuje pocit propojení a sounáležitosti, kterým se jim daří zbořit pomyslnou hranici. Podstatnou částí choreografie jsou všudypřítomné obrazy v podobě gest, práce s váhou i zastavení v prostoru. Jedním z výrazných gest je jemně otevřená dlaň u těla, která nese či opečovává, něco velice křehkého. Tento pocit, se jim daří dostat do celého těla.

Z počáteční melancholie se dostáváme k radosti bytí, se kterou tanečnice odchází ze scény.

Adéla

ČISTOTA
KVALITA
SPIRITUALITA
CIT SOUHRA
HUSÍ KŮŽE OD ZAČÁTKU
AŽ DO KONCE
NAPLNĚNÍ

LEČ VY, V BUDOUCNU TENKRÁT, VZPOMÍNÁTE?

Stejně jako předchozí večer, otevírala druhou polovinu přehlídkového večera děvčata z Tanečního a pohybového studia Magdaléna. Choreografie Leč vy, v budoucnu tenkrát, vzpomínáte? je dechberoucím zážitkem, který zavede diváka do hlubin vlastního nitra. Úvod choreografie je veliceefektní, dívky stojící kolem sólistky v kruhu, postupně od středu se rozpínající světlo a zvuk v podobě kapek. Tanečnice ve středu kruhu tančí své poutavé sólo do chvíle, kdy se do zvukové stránky přidávají hlasy a ostatní interpretky vykračují vpřed. Přednes temných veršů Vladimíra Holana a působivý herecký výkon jedné z dívek nás provází celým tanečním dílem. Vedle toho však musíme ocenit i fungování skupiny, která tančí bezchybně a zcela synchronizovaně pouze na mluvené slovo, dále pracuje s hudební linkou klavíru a smyčců a využívá ozvlášťující prostorovými změnami. Během tance dívek se v sále rozprostírá napětí a strach, diváci prožívají tajuplné chvíle společně s interpretkami. Podnět k dalšímu přemýšlení nám dodává poslední vyřčená věta: „Kam teď?“

Marie P.

SKVĚLÉ RECITAČNÍ
SÓLO
TADY VYSTUPOVALA
POMALÉ, MOJE KOČIČKA
NEZAJÍMAVÉ
NEPRESIVNÍ AŽ TO BOLÍ
KURVA SKVĚLÝ

NA TANEČNÍM SÁLE JSME SE UČILI VZÁJEMNĚ

Neděle přináší tanec závěrečný v podobě uvedení choreografie Mezi světy od ZUŠ Náchod, která na loňské přehlídce získala Cenu města tance. Nechte se unést poslenými tóny letošní přehlídky.

Proč si myslíte, že jste Cenu města získala právě vy?

Bylo pro nás velkým překvapením, že jsme s děvčaty získaly Cenu města především z důvodu spousty úžasných choreografií, které jsme měly možnost zhlédnout na loňské přehlídce scénického tance dospělých. Podle slov poroty, byla děvčata nesmírně propojena nejen mezi sebou, ale i s divákem. Tancem vyprávěla příběh o rovnováze ve vztahu mezi jimi samými a díky hravému pohybovému materiálu se nám podařilo odlehčit nejen námět, ale i krásné silné tóny současného hudebního skladatele Marka Kopelenta.

Jaká byla překážka, kterou jste musely během tvorby překonat?

Největší překážkou byl počet tanečnic. Prvně jsem tvořila choreografii pro duet. Měla jsem velký respekt a obavy z vyplnění prostoru na jevišti. S děvčaty, která duet tančila, jsme si kladly malé cíle a díky jejich talentu a kreativitě vznikla choreografie Bez rovnováhy.

Jaké neobvyklé a nové cesty Vám přinesla Cena města?

Po přehlídce jsem se začala hlouběji zajímat o tanec jako o lék. Měla jsem neskutečnou touhu probourat hranice divadelních prken mezi lidmi, kteří by si rádi zatančili, ale nemají možnost ani příležitost seznámit se s naším světem. Tak jsem začala tančit a improvizovat s klienty různých nemocničních zařízení. Při této zkušenosti jsem si uvědomila, jakou

radost a pocit štěstí přináší lidem pohyb spojený s hudbou. Často jsem si s mými tanečnicemi o této zkušenosti povídala. Pak přišla děvčata s nápadem oslovit organizaci Pferda a umožnit jejím klientům si s námi zatančit na letošní přehlídce.

Jak dlouho jste choreografii tvořili a jak vznikala?

Choreografii „Mezi světy“ jsme začali tvořit v září letošního roku. Předcházely tomu schůzky s klienty a s paní Ivou Laštovicovou, která je ředitelkou organizace pro duševně a mentálně handicapované, abychom se poznali a povídali si o tom, co nás čeká. Dále již probíhaly schůzky v tanečním sále, kde jsme se zprvu seznamovali s námětem a s hudbou. Nadále jsem nechala tanečníky pracovat a tvořit s jejich vlastními pocity. Nadšení a odhodlání našich (NE)tanečníků bylo velmi silné, za což jim velmi děkuji. Myslím si, že jsme se na tanečním sále učili vzájemně.

Jakou myšlenku chcete choreografií divákům předat?

Posláním této choreografie je uvědomit si, s jakou láskou, nadšením, pokorou, touhou a prožitkem se dá tanec pojmout. Tancem můžeme udělat radost, změnit život lidem kolem nás.

Jana Faltová

NĚCO KE KOLOKVIU

Sobotní program kolokvia zahájila Miluše Šindlerová svou ukázkou z projektu Tanec v zrní - uměleckým tanečním filmem Každému člověku je jeho věk školou, který se vyznačuje pouze chlapeckým zastoupením interpretů.

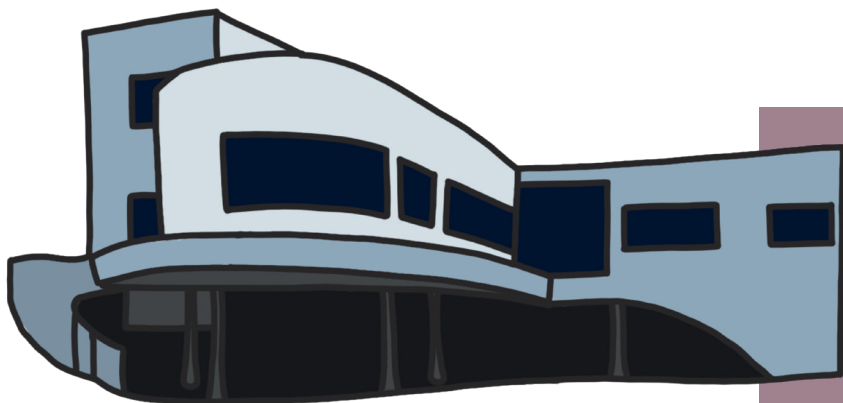
První blok programu se nesl v duchu pátečních diskusních skupin. Tentokrát se skupiny zaměřovaly především na jednotlivé otázky budoucnosti, jejichž odpovědi a jednotlivé názory pak byly opět hromadně prezentovány.

Odpoledne bylo znovu věnováno praktickým seminářům.

Závěrem sobotního programu a kolokvia jako takového se stala společná pohybová performance účastníků s názvem Earth Run. V jejímž bouřlivém finále byly uvedeny závěrečné výstupy a reflexe kolokvia.

Večerním programem se stala druhá část celostátní přehlídky Tanec, tanec...2023, po níž se hosté mohli setkat a rozloučit v příjemné divadelní kavárně v rámci společenského večera.

Marie P.

Háskova vila

(Průběžná 449/10, Jablonecké pasky)

Vilu manželů Háskových podle Lauterbachova projektu postavil v letech 1930-1931 Max Daut. Odborníci ji považují za jednu z nejkrásnějších ukázek aerodynamického funkcionalismu vřatislavské školy.

V roce 1948 byla vila znárodněna a rodina postupně emigrovala do Kanady.

Zdeňka Hásková, která zemřela roku 2014 v Kanadě ve věku 108 let, ještě před svou smrtí navštívila Jablonec n/N a měla tak možnost navštívit svůj někdejší domov.

Patřila exportérům, kteří vyváželi bižuterii do zahraničí.

Byla postavena mezi lety 1926-1927 ve funkcionalistickém stylu.

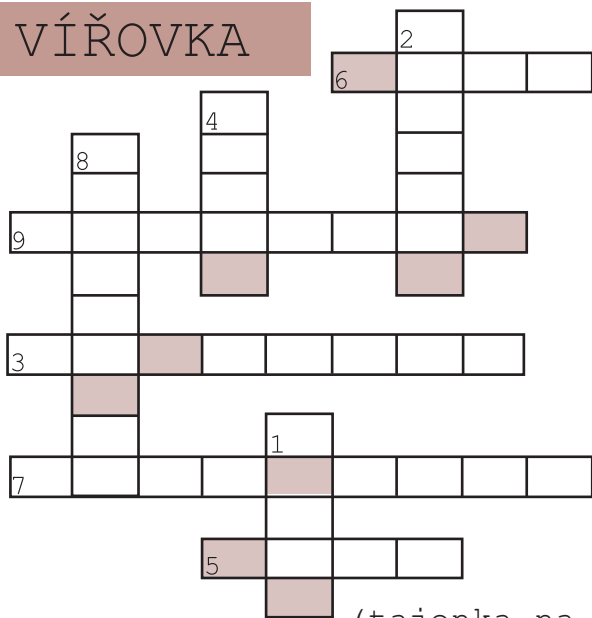
Vila Rudolfa je v blízkosti vily Jaroslava. Bratři si byli velice blízcí.

Rudolf Hásek byl jedním z prvních vojáků, kteří se přidali k silám československých legií. Později se stal velitelem první rotý úderného praporu.

V době okupace Německem byl vězněn gestapem. V květnu 1945 velel všem ozbrojeným složkám v železnobrodském okrese.

VÍŘOVKA

- 1 - dvouplátkový dřevěný hudební nástroj
- 2 - dramatický útvar
- 3 - prostor za jevištěm
- 4 - název jablonecké přehrady
- 5 - Nápis na oponě národního divadla: Narod...
- 6 - papír
- 7 - vyjádření beze slov, pomocí mimiky a gestikulace
- 8 - pauza
- 9 - poslední představení daného díla

(tajenka na pokračování)

pohyby jsou stejně výmluvné...

Mistr zvuku - Martin Řezáč

Nebylo by to lepší s hudbou? Proč nehrají preceptore?! Hrajte!

Pamatujete si, jak jste se na jevišti bavili o... tak to všechno slyšeli i oni.

Zdá se vám hudba příliš hlasitá? To vše musí řešit mistr zvuku, nejlépe potichu a nenápadně. Často za pochodu.

“Něco tady šumí...jo, já teda nic neslyším. Je to moc potichu. Něco mi tam nehraje. Já jsem Vám ale dávala tu flashku s hudbou, to není možný. My už jsme to hráli několikrát a vždycky to fungovalo. Doprčic, to je jiná hudba. A nevěte to moc v hledišti. My to tady moc neslyšíme. Holky, slyšíte to?”

Místitři světla - Pavel Hejret a Jan Daníček

Potřebuješ, aby se ti rozsvítilo? Řekni Pavlovi.

Disco světla, zelená, modrá, červená, sprcha, průvany. “My bychom to rádi takový tajemný. Ted' bude hodně rychlá změna. Tady by to chtělo přibarvit. To je příliš. Hlavně, aby vynikly i ty vzadu. Musí jim být vidět do obličeje. Nezapomeňte na děkovačku, jo. A s nástupem do tmy si to vyzkoušejte. Stop. Holky zastavte se, potřebuji doladit světla. Posuneš se o půl metru a budeš ve tmě.”

REDAKČNÍ HUMORNÉ OKÉNKO

Doprdele ale už..

...Nič tam nebolo

Dojíme dojmy

Luna z lůna

Došulím to

Doufám že už ten Březina nic nenapsal

Jako můžu tam hodit korektor, **ale ani hovno nevyleštíš**

Viktorka sama se zvednutou rukou “odhlasováno”

Ježíš, já tak nenávidím když kýčám rýži!

“Paní Rellichová šla asi vedle do Levelu.”

“A to ona takhle dělá, že chodí do baru s cizíma kabátama?”

